

vagy vájok ki magamnak körömmel-
foggal az időből.

Negyvennyolc év. Fejem lehajtva
fogadom, mint elítélt,
ki a hazug imát, hallgatja ítéletét,
s tudja, föllebbezni nem fog ellene.
Szeretnék élni kétezerig,
vagy azon túl, mondjuk kétezerötig,
hogy az új évszázad s új évezred is
ne pelenkás, szaros csecsemőként
mutassa magát befelé figyelő szememnek,
hanem nőttében, jártában.
Örökösökre hagyom akkor az ideát,
az álmot, amely valósabb,
mint a kényszerű, irreális valóság.
Itt álljunk meg, most lebontom
a vers eddig épített falát.

BERKI VIOLA: HUNYADI BALLADÁK